

Bài văn mẫu lớp 9 số 2 đề 4: Kể về một lần đi thăm mộ người thân

Dàn ý Kể về một lần đi thăm mộ người thân

1. Mở bài

Giới thiệu câu chuyện: một lần đi thăm mộ người thân bằng hình thức trực tiếp hoặc gián tiếp tùy thuộc vào năng lực của học sinh.

2. Thân bài

a. Bối cảnh xảy ra câu chuyện

Thường người dân sẽ thăm mộ vào ngày thanh minh, ngày giỗ, ngày giáp tết hoặc một dịp đặc biệt nào đó gắn với mộ người được thăm.

Nêu không gian và thời gian: đi thăm mộ vào lúc nào? Thời tiết lúc đó ra sao? Có những ai tham gia? Tâm trạng mọi người thế nào? Phải chuẩn bị những gì?

Nêu cảm xúc của bản thân khi được đi thăm mộ.

b. Diễn biến, quá trình thăm mộ

Miêu tả không gian, khung cảnh xung quanh ngôi mộ và ngôi mộ.

Mọi người vào mộ rồi làm những gì?

Bản thân em có những hành động, suy nghĩ và cảm xúc gì?

Tâm trạng, cảm xúc của mọi người lúc đó ra sao?

Ở trung khu mộ đó bao lâu?

Lưu ý: kể chuyện theo một trình tự nhất định (thường là trình tự thời gian) để tránh bỏ quên những chi tiết hoặc làm cho bài văn lủng củng, thiếu logic.

3. Kết bài

Nêu suy nghĩ, cảm xúc của em sau khi ở khu mộ đó về.

Kể về một lần đi thăm mộ người thân - Bài văn mẫu 1

Sắp Tết rồi! Phải, sắp Tết! Đã hơn hai năm trôi qua, không có bà ở bên chăm sóc, vỗ về, bà chỉ hiện lên trong những dòng kí ức, trong trí tưởng tượng non nớt của tôi. Và năm nay sẽ là lần đầu tiên tôi đi tảo mộ bà. Trong tôi rộn lên bao nỗi niềm cảm xúc...

Chớm xuân! Trời đất, vạn vật choàng tỉnh khỏi giấc ngủ mùa đông, khoác tấm áo mới tươi tắn mừng xuân về. Những giọt nắng đầu tiên đã xuất hiện, rơi xuống con đường đất nâu sẫm thành từng vùng nắng ấm áp, dịu dịu, làm tan đi cái lạnh lẽo, u ám vốn thấy ở mùa đông. Bên vệ đường, những bông lau, những vạt cỏ mới mọc, khẽ đưa mình trước làn gió thoảng, gọn sóng mềm mại. Trời đất như rộng thêm ra! Cái phong vị mùa xuân đang lan tỏa khắp nơi.

Đường vắng vẻ, mọi người vội bước đi nhanh hơn. Còn tôi, tôi thấy mình thật lạ! Tôi đã rất muốn gặp, rất muốn thăm bà nhưng thực tình tôi không muốn bước chân vào khu nghĩa trang này, nó như cho tôi cái cảm giác phải tin là bà đã mãi đi xa vậy. Dòng suy nghĩ vẫn vơ, chân bước tiếp, rồi tự bao giờ tôi đã đứng trước nơi bà yên nghỉ. Mọi thứ xung quanh chợt mờ đi trước mắt tôi, tôi muốn dùng nước mắt như cô để phủ nhòa đi cái cảnh tượng trước mắt. Mẹ tôi đã chuẩn bị đầy đủ trong chiếc làn nặng trĩu những thứ cần thiết: nào nhang, hoa và cả đồ lễ nữa. Mẹ cùng chị sửa sang phần mộ chu đáo, cẩn thận, nhổ cỏ quanh bia đá. Đưa tôi mấy nén nhang thơm đã đốt sẵn, mẹ bảo hai chị em đi thắp nhang cho các ngôi mộ xung quanh. Mẹ tôi vẫn đang sửa cổ. Xa xa nơi một góc nghĩa trang, một nhà đang hóa vàng và lục tục chuẩn bị ra về. Lũ trẻ nhà đó chạy lăng xăng đi trước, người lớn sửa soạn đi sau.

...Tôi giờ đang đứng lặng ở đây, trước mộ bà, chấp tay làm lễ như mẹ và chị tôi. Những kỉ niệm chợt ùa về với tôi thật rõ nét, tất cả chỉ như vừa mới qua thôi. Tôi nhớ những ngày bà bế tôi rong chơi khắp làng, nhớ cả hơi ẩm đặc biệt của bà nữa. Quên sao được hình bóng bà chập chờn trên vách bếp mỗi sớm tinh sương, bà nấu những nồi chè nóng, nướng những củ khoai thơm phức cho chị em tôi. Lúc nào bà cũng dành cho tôi phần hơn, phần ngon. Tôi cũng là đứa thường hay thích chải tóc

cho bà, mái tóc bà dài, xòa ngang lưng, lốm đốm những sợi bạc và thoang thoang mùi sả thơm. Tôi nhớ khôn nguôi cái mùi hương nồng ấm làm cay cay sống mũi ấy! Tôi cũng biết rằng hồi đó tôi chỉ là đứa trẻ hậu đậu, vụng về, làm đâu đổ đấy. Nhưng bà chẳng bao giờ quở trách tôi, cũng chẳng bao giờ bảo tôi hậu đậu cả. Bà dạy tôi mọi thứ, bà cho tôi niềm tin ở những việc mình làm, cho tôi cả những niềm hạnh phúc lớn lao. Bây giờ, tôi đã khôn lớn hơn, đã bớt hậu đậu, vụng về thì tôi chẳng còn có dịp cho bà thấy những việc mình làm nữa. Bây giờ, ông cũng vẫn thường cho tôi những quả lộc nhưng cái cảm giác ngày xưa đã mãi không còn nữa, nó không phải là cảm giác thích thú, hớn hở khi được bà cho quà... Ngày trước, cứ mỗi đợt đông về, bà luôn nhắc tôi phải mặc áo cho ấm, sợ tôi ho và ốm, bà sợ tôi lạnh. Vậy mà bây giờ bà nằm đây, trong đất lạnh, cô đơn và trống trải. Bà có cảm nhận được không một mùa xuân ấm áp sắp về.

Một làn gió thoảng qua kéo tôi trở lại với thực tại, đưa tôi ra khỏi thế giới của tuổi thơ tràn ngập bóng bà. Chị và mẹ đang gọi tôi. Mẹ đang hóa vàng, những tro tiền giấy theo gió bay khắp cả một khoảng không trước mộ.

Tôi nhận ra rằng, bà đi thật rồi... Tôi trở về khi ánh hoàng hôn dần buông, cảnh vật nhuộm một màu vàng nhạt nhợt, ảm đạm. Tôi quay gót, ngược nhìn phía sau con đường vừa bước. Đường như tôi mong chờ một hình bóng ai đó hay một điều kì diệu làm phai bớt đi gam màu buồn này, có thể gạt đi trong tôi bao ý nghĩ miên man ủa về.

Kể về một lần đi thăm mộ người thân - Bài văn mẫu 2

Bầu không khí ấm áp, trong lành dưới cái nắng dịu nhẹ của những ngày cuối năm đã hiện rõ, báo hiệu ngày lễ lớn và kéo dài nhất Việt Nam – Tết Nguyên Đán đã đến gần. Ông bà xưa có câu:

*“Con người có tổ có tông
Như cây có cội, như sông có nguồn.”*

Đúng như câu thành ngữ đã lưu truyền từ ngàn đời nay, cứ vào ngày hai mươi tháng Chạp (Âm Lịch) hằng năm, gia đình em lại về quê ở ấp 4 xã An Trường thuộc huyện Càng Long thăm mộ ông em.

Những tia nắng dịu nhẹ chưa xuyên qua làn sương mỏng đã thấy bố mẹ quần áo, mâm cỗ tươm tất chuẩn bị về An Trường. Từ nhà em về quê, nếu đi xe máy

khoảng hơn hai mươi phút. Trên đường đi, có rất nhiều người cũng giống như gia đình em: tay bụng mâm cỗ, đồ cúng, gương mặt rạng rỡ nói cười. Lúc trước, gia đình em chỉ đi một xe thôi, nhưng giờ phải đi hai xe vì em đã lớn rồi, không thể đi cùng bố mẹ và em nhỏ được. Thế là bố chở em và em nhỏ, còn mẹ thì đi một mình. Em của em cứ miệng líu lo những câu hỏi vu vơ: “Sao hôm nay có nhiều xe thế bố?”, “Sao lại về thăm mộ ông vậy bố?”, và đôi lúc lại hát những khúc ca quen thuộc của tuổi ăn ngủ. Gần một năm kể từ Tết năm ngoái, gia đình em không về quê vì bố mẹ bận việc làm ăn, rồi lại lo việc học hành của em chị em em; giờ trở về quê, thấy cảnh vật có thay đổi ít nhiều. Nhà cửa đã mọc san sát nhau, đa phần là nhà tường, nhà tôn... những ngôi nhà lá đã mất dần, chứng tỏ đời sống của người dân nơi đây đã khá hơn. Đường lộ cũng thế, được mở rộng, tráng nhựa rất đẹp thuận tiện cho việc đi lại.

Nhanh thật, mới đây đã thấy hình bóng ẩn hiện của cây đa già nua ở đầu làng; chỉ còn cách vài ngôi nhà sẽ thấy “Dương gia chi mộ” – nơi ăn nghỉ của những người thân của dòng họ Dương. Tới đây thì đường làng đã nhỏ và hẹp dần – vì nó thuộc ngôi làng nhỏ của xã An Trường nên nhà nước chưa mở rộng đường và chăm lo cho đời sống của người dân chu đáo nên vẫn còn có nhiều hộ gặp khó khăn. Những ngôi nhà lá tạm bợ tuy đã giảm dần nhưng số lượng vẫn còn nhiều. Tới nơi, bố mẹ em dừng xe ở cổng chi mộ; những hình ảnh quen thuộc của anh em, cô chú và các ông, các bà lại hiện rõ đầy đủ; không thiếu một người. Mọi người chào nhau, thăm hỏi nhau rất nồng nhiệt; những lời chúc ân cần cứ luân phiên nhau làm không khí nao nhiệt hẳn lên.

Khi đã thăm hỏi tình hình làm ăn của bà con xong, mọi người liền bắt tay vào việc tân trang lại các ngôi mộ của ông bà. Người thì tay cầm dao mác, đốn chặt những cây cỏ dại; người thì nhanh nhẹn đặt đồ cúng ở trước mộ ông bà; cả trẻ em cũng bận rộn nữa, mấy bé cũng cầm giẻ lau, lau sạch những lớp bụi đã bám dày trên mộ; các cô, các dì tay cầm giá, tay cầm xoong chầm nấu những món ăn dân dã – là đặc sản của người dân lao động xứ Việt (là vì nhà của bà Tư em ở gần Chi mộ nên khi đã tân trang xong chi mộ thì cả dòng họ qua nhà bà em ăn uống, vui chơi). Khi đã gần xong, người nào người nấy đều đã thấm mệt, riêng chỉ có những em nhỏ là còn sức để quây thôi. Giờ thì lần lượt từng người từ già đến trẻ, đến thấp nhang, cầu xin ông bà phù hộ cho việc làm ăn và sức khỏe của mình. Các bác không quên đem theo điều thuốc lão và một sị rượu để dâng lên các ông – những người đã khuất. Các em nhỏ thì ngoan ngoan chờ khi cúng xong, xin phép ăn vài miếng bánh, miếng dưa và cũng không quên chúc những lời chúc tốt lành đến ông bà, nhưng chắc các

em không hiểu hết lí do vì sao phải xin phép và chúc ông bà; đơn giản là vì các em còn rất ngây thơ, chỉ biết việc ăn ngủ mà thôi.

Mọi việc đã xong, cả dòng họ sang nhà bà Tư ăn uống, vừa bước vào cửa nhà đã thoáng nghe mùi của món thịt kho hột vịt, canh chua cua đồng, vịt quay... toàn là món khoái khẩu của em. Tuy nhà bà em không lớn lắm nhưng cũng đủ để mọi người vui chơi, nghỉ ngơi thư giãn. Ở bàn nữ, các cô các dì và có vài bà em là bà nội, bà Tư, bà Tám... liên tục ỏi về những chuyện trai gái của các chị đã đến tuổi lấy chồng; và cũng không quên dặn dò con cháu cố gắng học tập nên người. Còn bên bàn nam thì các ông, các bác thăm hỏi nhau về việc làm ăn, kinh tế và còn bàn về các món nhậu nữa.

Đã về chiều, mọi người vào ấp 7 xã An Trường thăm bà con. Vì gia đình em lên huyện ở do điều kiện kinh tế nên sẵn dịp thăm này thăm nhà bà con. Thấy mọi thứ cũng không có thay đổi gì nhiều, chỉ có khác là vật chất được nâng cao, các thiết bị điện đã thay dần các dụng cụ thô sơ, lỗi thời. Vào ấp 7, các bác lại nhậu thêm một lần nữa, khiến các cô các dì cứ liên tục nhắc nhở cồng là nhậu ít để còn lái xe. Chúng em thì ra bờ sông – nơi cầu treo bắt qua sông Càng Long chơi; hít thở không khí trong lành của cảnh làng quê. Lâu lâu lại nghe tiếng nhắc nhở của mẹ các em nhỏ là đừng đến gần bờ sông quá, đừng đùa giỡn trên cầu treo vì sẽ rất nguy hiểm. Các cô thì qua nhà cô Ba ăn uống, tán gẫu những chuyện làm đẹp...

Hơn sáu giờ chiều, thế mà trời vẫn sáng nhưng vì phải về nhà sớm để lo cho việc ăn ngủ của các em. Gia đình của chú Ba và cô Út ở tận Hồ Chí Minh nên phải lên xe về sớm. Vậy mà hằng năm, họ đều xuống đủ và luôn mang quà bánh về cho các cháu.

Dù cho điều kiện kinh tế có ra sao nhưng bà con dòng họ em đều dành ngày hai mươi tháng Chạp (Âm Lịch) hằng năm về quê thăm ông bà. Thăm lại những người đã một thời dày công cực khổ - dầm mưa dãi nắng để chăm lo, nuôi nấng con cháu nên người.

Kể về một lần đi thăm mộ người thân - Bài văn mẫu 3

Đã sắp bước sang mùa xuân, không khí có vẻ rộn ràng, náo nhiệt hơn. Ở nhà em, ai cũng nô nức chuẩn bị mọi thứ, từ quần áo, đến mâm quả, trái cây, tất cả đều được chuẩn bị đầy đủ, nhà cửa cũng được quét dọn sạch sẽ, sáng sủa hơn. Nhưng việc

làm không thể thiếu đó là đi thăm mộ của bà em – Người đã khuất cách đây ba năm.

Theo tục lệ của người Kinh thì tảo mộ thường diễn ra vào ngày 20.12 còn gọi là “Thanh minh”, gia đình em cũng theo tục lệ ấy, đi thăm mộ của người thân. Sáng hôm ấy, ba mẹ em đều chuẩn bị đầy đủ: trái cây, nhang thơm, dao, giấy tiền vàng bạc, không thiếu món nào cả. Ba mẹ giục em chuẩn bị nhanh để kịp tảo mộ với những người khác. Trên đường đi ra mộ, em cảm nhận được không khí mùa xuân đã rất gần. Buổi sáng hơi lạnh, sương còn đọng lại trên cây, không gian còn đọng lại cảnh mùa đông và trong lòng em còn đọng lại hình ảnh của người bà kính yêu. Ngoài đường, xe cộ tấp nập, người đông, chen chúc nhau. Ai nấy đều chuẩn bị những đóa hoa cúc, vạn thọ, nhang đèn, chác cũng đi viếng mộ giống gia đình em. Mọi người đi không bao xa thì tới nơi. Ngôi nhà mộ của bà em không lớn nhưng rất trang trọng và còn rất mới. Cảnh vật quanh đây có vẻ lạnh hơn, xung quanh ngôi mộ của bà em còn có những ngôi mộ khác, cũng có nhiều người đang tảo mộ của người thân mình nhưng cũng có nhiều ngôi mộ không được ai viếng thăm. Cảnh vật xung quanh toàn cây, cây tỏa bóng mát cho những ngôi mộ. Xung quanh những ngôi mộ màu trắng, có những cây cỏ, bụi rậm chen chúc nhau mọc quanh nó, do không có người viếng thăm. Đang nhìn ngắm cảnh vật ấy thì mẹ bảo em lại mộ của bà để thắp hương. Giống như những ngôi mộ khác, mộ của bà em cũng có cỏ mọc xung quanh, cây cao hơn. Bụi bám đầy trên mộ và nền mộ, trên cả tấm bàn thờ của bà em. Mẹ em quét bụi, dọn dẹp xung quanh, còn ba em thì làm cỏ xung quanh. Thắp hương xong, em cùng mẹ em làm cỏ quanh mộ. Cây cỏ rất khó nhổ lên như bám chắc vào đất, mọc đã lâu ngày. Ba em dùng dao chặt rất mạnh mới lên được. Một giờ sau, sau khi làm cỏ xong, ngôi nhà mộ lại trở nên sáng sủa, sạch đẹp hơn hẳn. Em cầm nhang cắm xung quanh nhà mộ, mẹ thì bày mâm quả trái cây ra cũng, ba đốt giấy tiền vàng bạc. Hương khói nhang bay nghi ngút, phủ đầy một không gian lạnh lẽo. Trong không gian mờ mờ ấy, em cảm nhận như có hình ảnh hiền từ của người bà hiện ra, cười với em. Ba bảo em nên đi thắp hương cho những ngôi mộ khác. Thắp hương xong, gia đình em đứng trước mộ bà một chút rồi về. Lúc ra về, em còn nhìn lại ngôi nhà mộ của bà, như không muốn về, em muốn nói với bà: “Bà ơi, cháu rất nhớ bà, cháu có thể mong được gặp bà trong những giấc mơ”.

Sau buổi đi thăm mộ ấy, em cảm nhận được như đã gặp lại người bà, buổi đi thăm để lại cho em nhiều điều đáng nhớ, giúp em khơi dậy hình ảnh người bà hiền từ,

dịu dàng trong tâm trí em. Em ước bà có thể sống lại, sống với gia đình em như ngày xưa.

Kể về một lần đi thăm mộ người thân - Bài văn mẫu 4

*“Thanh minh trong tiết tháng ba
Lễ là tảo mộ hội là đạp thanh”.*

Từ lâu lắm Nguyễn Du đã viết như thế về phong tục tảo mộ ngày thanh minh và tôi chờ đợi ngày ấy để được đi thăm mộ bà với biết bao nỗi niềm, cảm xúc.

Trời đất vạn vật choàng tỉnh sau giấc ngủ đông, khoác tấm áo mùa xuân tươi tắn. Những giọt nắng đầu tiên trải trên nẻo đường làng nâu sậm thành từng vùng âm dịu. Những bông lau bên đường khẽ đưa mình trong gió, gợn sóng mềm mại. Hương mùa xuân thoảng nhẹ đâu đây.... Đường làng đẹp đến lạ lùng!

Tôi và gia đình bước vào khu yên nghỉ của những người đã khuất. Gió ở đây lạnh, heo hút và hoang vắng. Những nấm mộ trắng nằm lặng yên tưởng chừng như không gian ở đây ngưng lại trong sự vĩnh hằng. Mẹ tôi đã chuẩn bị đầy đủ những thứ cần thiết trong chiếc làn nặng trĩu: nào nhang, hoa và cả đồ lễ nữa. Bà tôi nằm ở đây. Mẹ và chị tôi sửa sang phần mộ bà chu đáo, cẩn thận. Đưa mấy nén nhang đã đốt sẵn, mẹ bảo chị tôi đi thắp nhang cho các ngôi mộ xung quanh. Mẹ bày đồ lễ, tôi đứng lặng trước mộ bà, trong hương trầm nghi ngút, những kỷ niệm ngày xưa tràn về... Tất cả chỉ như vừa mới hôm qua thôi. Tôi nhớ những ngày bà bế tôi rong chơi khắp làng. Nhớ hơi ấm đặc biệt của bà, hình bóng bà mỗi sớm tinh sương, thổi bếp rá, nướng củ khoai thơm phức. Tôi thường theo bà dậy sớm, thích ngồi cuộn lại trong lòng bà như một con mèo nhỏ, với tay đun bếp cùng bà. Hơi lửa làm nóng bừng hai má, tôi vừa thổi vừa ăn miếng khoai nướng ngọt đến mềm môi... Thuở bé thơ, hai chị em tôi thường dành nhau chải tóc cho bà. Tóc bà dài, lốm đốm sợi bạc, thoảng mùi sả thơm... Tôi nhớ khôn nguôi mùi hương ấm nồng làm cay sống mũi ấy. Lúc nhỏ, tôi là đứa trẻ hậu đậu, vụng về nhưng bà chẳng bao giờ mắng tôi. Bà dạy tôi mọi thứ, cẩn trọng, rõ ràng như người ta truyền cho nhau kinh nghiệm đã được chắt chiu cả một đời. Thuở ấy, mỗi lúc đông về, bà thường nhắc tôi mặc áo cho thật ấm, vậy mà giờ đây bà nằm một mình trong lòng đất lạnh, trống trải và cô đơn... Tôi yêu bà, gắn bó bên bà cả một thời thơ bé. Tâm hồn tôi trong trẻo hơn, trái tim hiểu thế nào là nhân ái từ sự dạy dỗ của bà, từ những câu chuyện cổ tích mà bà đã kể. Bây giờ tôi đã lớn khôn. Đông về biết tự mặc áo

âm, làm việc nhà không còn hậu đậu vụng về, bà tôi lại chẳng còn có dịp nhìn thấy thành quả của mình được nữa.

Tiếng mẹ gọi hoá vàng, tro tiền giấy bay kéo tôi ra khỏi thế giới tuổi thơ tràn ngập hình bóng của bà. Tôi trở về nhà trên con đường cũ nhưng sao thấy không gian như ảm đạm hơn. Đường như tôi đang mong chờ một điều kỳ diệu vẫn thường xảy ra trong các câu chuyện cổ tích để không gian buồn trên con đường về nhạt bớt đi chăng?

Có thể bà đã đi xa mãi nhưng bà vẫn sống trong lòng tôi và tất cả mọi người trong gia đình. Tôi tin bà đang dõi theo từng bước đường đời của đứa cháu yêu và nhất định sẽ để bà được mỉm cười về tôi nơi chín suối.

Kể về một lần đi thăm mộ người thân - Bài văn mẫu 5

Hôm ấy là ngày đầu xuân, trời thật đẹp, trăm hoa đua nở như đón sự an khang, thịnh vượng đến với mọi nhà. Gia đình tôi đón xuân trong niềm vui đầm ấm và tưởng nhớ về tổ tiên – cội nguồn của mình. Lòng biết ơn sâu sắc đó đã thôi thúc gia đình tôi đi thăm mộ ông bà vào ngày Tết – ngày mở đầu của một năm mới mà tôi cho là quan trọng nhất.

Trước đó mấy ngày, tôi thật phấn khởi trong không khí đón Tết, sắp được về quê chúc Tết bà con và thăm mộ ông bà. Tôi háo hức nhất là trong đêm 30 tháng chạp, cả nhà quay quần bên chiếc bàn xinh xắn để bàn chuyện đi thăm mộ ông bà vào ngày hôm sau. Nồi bánh chưng bốc nghi ngút, sôi sùng sục. Tôi thăm nghĩ:

– Chỉ còn mấy tiếng đồng hồ nữa thôi là bước sang năm mới. Xuân sẽ đến với đất trời, đến với mọi nhà, đến với gia đình mình.

Tôi mong trời mau sáng để cùng bố mẹ về quê đi thăm mộ ông bà và đi chúc Tết bà con ở quê.

Sáng hôm sau, tôi được bố mẹ đưa đi thăm mộ ông bà. Khí trời se lạnh, mây trắng nhõn nhõn trên bầu trời xanh thẳm, cảnh vật dường như đẹp hơn mọi ngày. Những ngôi nhà hai bên đường đã mở cửa, nhà nào cũng có hoa, có những câu đối đỏ treo trên những cành mai đang trở lộc. Đâu đó, nghe tiếng chim hót lạnh lốt như đón chào xuân đang tới. Ra đến nghĩa trang, khói hương xung quanh nghi ngút. Bà con ở gần đi viếng mộ rất sớm, trẻ em chạy nhảy tung tăng trên bãi cỏ với những bộ

quần áo mới. Bố tôi kính cẩn đặt hoa tươi, bánh mứt để cúng ông bà. Tôi bồi hồi tưởng nhớ cội nguồn của mình và dấy lên một lòng biết ơn sâu nặng. Khói hương bốc lên lan tỏa khắp các mộ ở nghĩa trang. Người nào cũng tưởng nhớ đến người quá cố. Duy chỉ có những em bé là hồn nhiên, vô tư, chúng đang tinh nghịch trên lề đường vắng xa. Gặp lại những đứa bạn ở quê cùng đi viếng mộ, tâm trạng tôi cũng vui lên sau những phút giây bùi ngùi thương nhớ về ông bà của mình đã yên nghỉ nơi phần mộ. Làn khói hương vẫn bay bay, hòa quyện với đám sương mờ đang bao phủ. Tôi, bố mẹ tôi và mọi người vẫn đứng trước những ngôi mộ tổ tiên của mình. Bố tôi nói:

– Ngày trước, bố cũng thường đi viếng mộ tổ tiên cùng ông bà trong dịp Tết.

Nghe bố nhắc đến ông, bà nội thì tôi lại băng khuâng nhớ về ngày ông, bà nội tôi chưa mất. Lúc ấy, tôi được sống trong tình thương bao la của ông, bà. Nhớ những đêm trăng sáng, tôi cùng bà ngồi trò chuyện trên chiếc võng đầu hè, nghe bà kể chuyện thời xưa. Tôi lại ứa nước mắt khi nghĩ đến điều này. Bố tôi cũng thế! Đường như bố mẹ tôi cũng xúc động khi nhắc đến ông, bà nội.

Cúng viếng xong, hương trầm cũng dần tàn theo bánh xe thời gian đang di chuyển. Bố và tôi cúi lạy ông bà, lấy bánh mứt phân phát cho các em nhỏ rồi bố tôi đưa tôi về nhà đi chúc Tết.

Dịp đi thăm viếng mộ ông bà lần này đã cho tôi một tình, yêu sâu sắc; Tình yêu gia đình, quê hương, đất nước bền chặt trong tôi. Tôi thầm nhắc mình phải cố gắng học giỏi, thành tài để xứng đáng với cội nguồn tổ tiên, cội nguồn dân tộc Việt Nam.

Mời các bạn tham khảo thêm tài liệu tại: [Tài liệu học tập lớp 9](#).